

[Lysholt Hansen.]

forargelse over, at vi ikke kunne samarbejde herinde, virkelig vil lægge navn til en sådan handle måde på trods af de ønsker, vi har fremsat?

Jeg skal altså undlade at stille noget dagsordensforslag, men vil gerne sige, at i det møde, vi har haft i pausen, er det besluttet, at spørgsmålet om disse proceduremæssige problemer i finansudvalget behandles videre i forretningsordensudvalget, suppleret med et finansudvalgsmedlem fra hvert parti. Vi kan tiltræde denne beslutning. Men for mig ligger der deri ganske klart også, at man må søge afklaring af ikke alene en række juridiske problemer, men bl. a. også af det problem, der har været helt afgørende for os, nemlig et mindretals mulighed for at tvinge en regering, der agter at bruge sit flertal så kynisk, som det er sket i dette tilfælde, til at bringe en sag herved i salen. Vi kan ikke være tjent med, og befolkningen kan ikke være tjent med, at den slags gennemføres bag lukkede døre.

Jeg skal sluttelig sige, at økonomiministerens redegørelse nok kunne give anledning til adskillige kommentarer og, som jeg sagde før, også til et dybtgående udvalgsarbejde om den måde, hvorpå man nu stiller midlerne til rådighed for landbruget. Jeg vil bede økonomiministeren læse den artikel, der stod på bagsiden af sidste nummer af Fællesrådet. Jeg synes, det er en så alvorlig advarsel om pristalsfusk netop på dette felt, at den også må give regeringen noget meget alvorligt at tænke over.

Jeg vil slutte med at sige, at vi altså har fået konstateret i dag, at der ikke er foretaget beregninger af nogen art af dette beløb. Vi har fået konstateret, at regeringen ikke ønsker eller ikke kan give folketinget de oplysninger, som er nødvendige for en stillingtagen. Derfor kan jeg sige, at vi er glade for, at vi i finansudvalget har stemt imod denne bevilling. Vi beklager, at vi ikke har fået et grundlag for at give landbruget den støtte, som landbruget retmæssigt har krav på. Men det må være sådan — og jeg håber, vi kan få statsministeren til at stå op og klart sige her, at det også er hans opfattelse — at denne sag burde have været ført frem i tinget, sådan som vi ønskede, og at noget lignende som det, vi har været udsat for her, ikke finder sted én gang mere.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Jensen (Sorø amt): Jeg er glad for, at det ærede medlem hr. Lysholt Hansen virkelig her erkender, at jeg har en samvittighed. Jeg skal sige, at jeg står ved, hvad jeg sagde dengang; jeg mener stadig væk, det er rigtigt, og jeg takker for den nådige holdning, som hr. Lysholt Hansen nu pludselig vil udvise over for de ærede medlemmer på højre side i salen. Så kan jeg måske drage konklusionen af hr. Lysholt Hansens aktion her og gøre det ved at minde om en anekdote med en vis alvor i. Det var efter en retssag, forsvareren kom ned til den anklagede og sagde: „Du er blevet frikendt; lov mig, du aldrig gør det igen.“ Dette være sagt i al stilfærdighed til den højtærede statsminister.

Jørgen Jensen: Jeg synes, denne debat har fået en positiv udgang ved forslaget om, at dette store, vigtige og meget indviklede problem drøftes videre. Jeg kan på det konservative folkepartis vegne give tilslutning til, at denne drøftelse finder sted i udvalget for forretningsordenen, idet dette altså vedrørende denne sag suppleres med et medlem af finansudvalget fra hvert af de der repræsenterede partier.

Ib Thyregod: I mit første indlæg sagde jeg til indledning, at der her er tale om en helt rimelig og naturlig bevilling til landbruget i kraft af den aftale, der er truffet. Jeg vil gerne her ved afslutningen konstatere, at det, debatten først og fremmest har drejet sig om i dag, har været spørgsmål om fremgangsmåden, om, hvorvidt finansudvalget alene kunne træffe afgørelsen eller folketinget skulle være impliceret, men at der ikke i og for sig har været fremført nogen reel kritik af den aftale, der er truffet, men at der er tale om en rimelig og naturlig bevilling til landbruget i den foreliggende sag.

Jeg vil ligesom hr. Jørgen Jensen gerne give tilsagn på venstres vegne om at medvirke til en løsning af spørgsmålet om at finde frem til retningslinjer for finansudvalgets virksomhed igennem en drøftelse i forretningsordensudvalget suppleret med repræsentanter fra finansudvalget. Det er et meget kompliceret og vanskeligt spørgsmål. En vis retningslinje kan man måske drage ud fra debatterne i 1958, som jeg har omtalt,